

Bp Ignacy Dec

Prorok naszych czasów - św. Jan Paweł II - w stulecie urodzin

Świdnica, 18 maja 2020r.

Homilia wygłoszona w katedrze świdnickiej w setną rocznicę urodzin św. Jana Pawła II

Wstęp

Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księżę Biskupie Marku, biskupie świdnicki;
Czcigodni bracia kapłani na czele z ks. proboszczem Piotrem i ks. rektorem Tadeuszem.
Drodzy bracia klerycy, czcigodne siostry zakonne
Umiłowani w Panu, bracia i siostry!

W setną rocznicę urodzin św. Jana Pawła II zatrzymujemy się przed postacią najślawniejszego człowieka XX wieku. W światowych mediach, zwłaszcza w naszej Ojczyźnie, w szczególności w mediach katolickich, znajdujemy tyleż wypowiedzi samego papieża, jak również różnych świadków i komentatorów jego pontyfikatu.

1. Papież Franciszek o św. Janie Pawła II

Dzisiaj o godz. 7,00 rano, Papież Franciszek odprawił Mszę św. przy grobie św. Jana Pawła II w kaplicy św. Sebastiana w watykańskiej bazylice św. Piotra. Transmitowały ją Telewizja Trwam i Radio Maryja. W koncelebrze papieskiej byli obecni m. in. ks. kard. Konrad Krajewski, ks. kard. Angelo Comastri, ks. abp Piero Marini, ks. abp Jan Romeo Pawłowski. W homilii wypowiedzianej z pamięci Papież Franciszek zwrócił uwagę na trzy charakterystyczne cechy św. Jana Pawła II. Pierwsza z nich to modlitwa. Wszyscy podziwiali Papieża Jana Pawła II, że wśród tylu zajęć i przeróżnych spraw, które codziennie spadały na niego, zawsze znajdował czas na modlitwę. Modlitwa dla niego była najważniejszą czynnością każdego dnia. Już na początku swojego pontyfikatu powiedział do najbliższych, że jego najważniejszym zadaniem jako papieża będzie modlitwa za Kościół. Św. Jan Paweł II był wierny tej zasadzie.

Druga cecha to bliskość wobec ludzi. Właśnie z bliskości wobec Boga przeżywanej na modlitwie rodziła się bliskość do człowieka. Każdy człowiek był dla niego ważny, z każdym rozmawiał. Szanował także wrogów. Modlił się o ich nawrócenie.

Trzecia cecha to sprawiedliwość połączona z miłosierdziem. Papież Franciszek tak pięknie nazwał ten przymiot: sprawiedliwość o twarzy miłosierdzia. Sprawiedliwość to kształtowanie świata w prawdzie i w dobru. Miłosierdzie to miłość świadczona grzesznikom.

2. Przesłanie św. Jana Pawła Wielkiego w jego pielgrzymkach do Ojczyzny

a) Pielgrzymka pierwsza (02-10 VI 1979);

Hasło pielgrzymki: "Gaude Mater Polonia" - "Ciesz się Matko Polsko!"; najważniejsze słowa: najpierw z pierwszego dnia pielgrzymki - z zakończenia homilii na Placu Zwycięstwa: „Niech zstąpi Duch Twój, niech zstąpi Duch Twój i odnowi oblicze ziemi, Tej Ziemi”.

Z zakończenia pielgrzymki - na Błoniach Krakowskich, słowa na zakończenie homilii: „I dlatego – zanim stąd odejdę, proszę was, abyście całe to duchowe dziedzictwo, któremu na imię „Polska”, raz jeszcze przyjęli z wiarą, nadzieją i miłością – taką, jaką zaszczerpiał w nas Chrystus na chrzcie świętym, - abyście nigdy nie zwątpili i nie znudzili się, i nie zniechęcili, - abyście nie podcinali sami tych korzeni, z których wyrastamy. Proszę was: - abyście mieli ufność nawet wbrew każdej swojej słabości, abyście szukali zawsze duchowej mocy u Tego, u którego tyle pokoleń ojców naszych i matek ją znajdowało, - abyście od Niego nigdy nie odstępili, - abyście nigdy nie utracili tej wolności ducha, do której On <wyzwala> - człowieka, - abyście nigdy nie wzgardzili tą Miłością, która jest <największa>, która się wyraziła przez Krzyż, a bez której życie ludzkie nie ma ani korzenia, ani sensu”.

b) Pielgrzymka druga (16-23 VI 1983);

Hasło pielgrzymki: "Pokój tobie Polsko, Ojczyzno moja, pokój Tobie!"

Tymi słowami zakończył Papież przemówienie powitalne na lotnisku Okęcie w Warszawie. Polska była wtedy w stanie wojennym i bardzo potrzebowała tych słów.

Na zakończenie drugiej pielgrzymki Papież powiedział na Krakowskich Błoniach: „W Jezusie Chrystusie człowiek powołany jest do zwycięstwa, do takiego zwycięstwa, jakie odniósł ojciec Maksymilian i Brat Albert, ojciec Rafał i matka Urszula – stopniu heroicznym. Jednakże do takiego zwycięstwa powołany jest każdy człowiek. I powołany jest każdy Polak, który wpatruje się w przykłady swoich świętych i błogosławionych... Proszę was, abyście swoje słabości, grzechy, wady, sytuacje, nazywali po imieniu. Abyście z nimi wciąż się zmagali. Abyście nie pozwolili się pochłonąć fali demoralizacji, zubożenia, upadku ducha. Dlatego patrzcie wciąż w oczy Dobrego Pasterza: <Chociażbym chodził ciemną doliną, zła się nie ulękę, bo Ty jesteś ze mną> (Ps 32,4)”.

c) Trzecia pielgrzymka (08-14 VI 1987).

Hasło pielgrzymki: "Do końca ich umiłował" (J 13,1) - było to także hasło II Krajowego Kongresu Eucharystycznego, który odbywał się w Polsce i który zamknął Ojciec św.. Papież mówił na Okęciu w czasie powitania: „O ziemio polska!. Ziemio trudna i doświadczona! Ziemio piękna! Ziemio moja! Bądź pozdrowiona”.

Zaś w czasie pożegnania na tym samym Okęciu, dnia 14 czerwca, powiedział: „Polska jest ojczyzną trudnego wyzwania. To wyzwanie składa się na bieg naszej historii.

Ono określa szczególne miejsce Polski w wielkiej rodzinie narodów na kontynencie europejskim oraz na całym globie.... Ojczyzna nasza musi zabiegać o to, aby życie ludzkie w Polsce stawało się coraz bardziej ludzkie, coraz bardziej godne człowieka.... Ten proces – a zarazem to zadanie – posiada cztery główne wytyczne i zarazem cztery główne uwarunkowania... Są to: prawo do prawdy – prawo do wolności – prawo do sprawiedliwości – prawo do miłości”.

Czy o tym pamiętamy? Czy pamiętają o tym ministrowie, politycy, dziennikarze, samorządowcy, którzy tak często powołują się na autorytet papieża?

d) Czwarta pielgrzymka (01-09 VI 1991 - I etap; 13-16 VIII 1991 - II etap) -

Hasło pielgrzymki: "Bogu dziękujcie (...) Ducha nie gaście" (por 1 Tes 5,18-19).

Pierwsza pielgrzymka do wolnej Polski po zewnętrznym upadku komunizmu; pielgrzymka z komentarzem do dziesięciu przykazań; pielgrzymka, podczas której papież odwiedził 15 miast.

Na zakończenie pierwszej części pielgrzymki, w dniu 9 czerwca, Ojciec św. powiedział w Warszawie na Okęciu: „Polska nie tylko powróciła na mapę Europy od 1918 r. Polacy również przyłożyli rękę do uwolnienia się Europy od dwóch okrutnych systemów nieludzkiego totalitaryzmu, tak że otwiera się przed narodami naszego kontynentu możliwość budowania wspólnego domu, w którym mieszkają pojednane ze sobą i zaprzyjaźnione społeczeństwa, świadome swej odpowiedzialności za świat w perspektywie trzeciego tysiąclecia” . I po chwili papież dodał: „Ducha nie gaście” to znaczy też: nie pozwólcie się zniewolić różnym odmianom materializmu, który pomniejsza pole widzenia wartości – i człowieka samego też pomniejsza. Duch Prawdy, którego przyniósł Chrystus, jest źródłem prawdziwej wolności i prawdziwej godności człowieka”.

Na zakończenie zaś drugiej części czwartej pielgrzymki, części sierpniowej, która objęła Kraków, Wadowice, i Częstochowę, Ojciec św. powrócił do tego wątku. Na lotnisku w Balicach, mówił: „Żegnając moją ojczystą ziemię tu, w Krakowie, pragnę wrócić raz jeszcze do słów Jasnogórskiego Apelu. Słowa te przeszły wraz z nami przez próg drugiego tysiąclecia w Polsce – i nie przestają być aktualne. ... Zdajemy sobie szczególnie sprawę, że w niej – w Ewangelii – tkwią korzenie Europy i „europejskości”. Po nad wyraz bolesnych doświadczeniach systemów totalitarnych, nieodzowne jest sięgnięcie do chrześcijańskich korzeni Europy. Na tym właśnie polega sama istota nowej ewangelizacji naszego kontynentu, a na tym kontynencie także naszego narodu i społeczeństwa”:

Gdybyśmy o tym wszyscy pamiętali, inaczej wyglądałaby dzisiejsza Europa, inaczej Polska.

e) Piąta pielgrzymka (22 V 1995) Skoczów – Bielsko- Biała Żywiec

Hasło pielgrzymki: "Czas próby polskich sumień trwa"

W czasie tej pielgrzymki Ojciec św. m. in. powiedział: „Nasz wiek XX był okresem szczególnych gwałtów zadawanych ludzkim sumieniom.... O tamtych czasach, czasach wielkiej próby sumień trzeba pamiętać, gdyż są one dla nas stale aktualną przestrożą i wezwaniem do czujności, aby sumienia Polaków nie ulegały demoralizacji, aby nie poddawały się prądom moralnego permissywizmu, aby umiały odkryć wyzwalający charakter wskazań Ewangelii i Bożych przykazań, aby umiały wybierać, pamiętając o Chrystusowej przestrodze: „Cóż bowiem za korzyść stanowi dla człowieka zyskać świat cały, a swoją duszę utracić? Bo cóż może dać człowiek w zamian za swoją duszę?> (Mk 9,36-37)”.

I dodał Papież: „Bracia i Siostry! Czas próby polskich sumień trwa!”

f). Szósta pielgrzymka (31 V-10 VI 1997)

Hasło pielgrzymki: „Jezus Chrystus wczoraj i dziś, ten sam także na wieki (Hbr 13,8)

Było to zarazem hasło 46. Międzynarodowego Kongresu Eucharystycznego we Wrocławiu, którego zamknięcia dokonał Papież na samym początku swojej pielgrzymki w dniu 31 maja i 1 czerwca 1997 r.

W czasie tej pielgrzymki Ojciec św. oprócz Wrocławia, Legnicy, Gorzowa Wielkopolskiego, Gniezna, Poznania, Częstochowy, Zakopanego, Ludźmierza, Krakowa, Dukli, Krosna, odwiedził także Kalisz, gdzie modlił się w Sanktuarium św. Józefa. W dniu 4 czerwca powiedział tam: „Drodzy bracia i siostry, bądźcie solidarni z życiem. Wołanie to kieruję do wszystkich moich rodaków bez względu na przekonania religijne. Do wszystkich ludzi, nikogo nie wyłączając. Z tego miejsca raz jeszcze powtarzam to, co powiedziałem w październiku ubiegłego roku: „Naród, który zabija własne dzieci, staje się narodem bez przyszłości”. Wiercie mi, że nie było mi łatwo to powiedzieć z myślą o moim narodzie.. Bo ja pragnę dla niego przyszłości, wspaniałej przyszłości. Potrzebna jest przeto powszechna mobilizacja sumień i wspólny wysiłek etyczny, aby wprowadzić w czyn wielką strategię życia. Dzisiaj świat stał się areną bitwy o życie. Trwa walka między cywilizacją życia a cywilizacją śmierci. Dlatego tak ważne jest budowanie <kultury życia>....”

f) Siódma pielgrzymka (05-17 VI 1999)

Hasło pielgrzymki " "Bóg jest miłością". Była to pielgrzymka w przededniu Wielkiego Jubileuszu Roku 2000, najdłuższa pielgrzymka, trwająca 13 dni

W czasie tej pielgrzymki Ojciec św. w dniu 11 czerwca odwiedził polski parlament. W przemówieniu tam wygłoszonym wyraził wielkie uznanie dla podejmowanych konsekwentnie i solidarnie wysiłków, których celem jest dobro narodu, ale także przypomniał o potrzebie kierowania się w stanowieniu ustawodawstwa państwowego i w rządzeniu krajem, zasadami etyki: Powiedział m.. in. słowa; „Wyzwania stojące przed demokratycznym państwem domagają się solidarnej współpracy wszystkich ludzi dobrej woli – niezależnie od opcji politycznej czy światopoglądu: wszystkich, którzy pragną razem tworzyć wspólne dobro

ojczyzny. Szanując właściwą życiu wspólnoty politycznej autonomię, trzeba pamiętać jednocześnie o tym, że nie może być ona rozumiana jako niezależność od zasad etycznych... Wszelkie przemiany ekonomiczne mają służyć kształtowaniu świata bardziej ludzkiego i sprawiedliwego. Pragnąłbym życzyć polskim politykom i wszystkim osobom zaangażowanym w życie publiczne, by nie szczędzili sił w budowaniu takiego państwa, które otacza szczególną troską rodzinę, życie ludzkie, wychowanie młodego pokolenia, respektuje prawo do pracy, widzi istotne sprawy całego narodu i jest wrażliwe na potrzeby konkretnego człowieka, szczególnie ubogiego i słabego”.

g) Ósma i ostatnia pielgrzymka (16-19 VIII 2002)

Hasło pielgrzymki: „Bóg bogaty w miłosierdzie”. W czasie tej ostatniej pielgrzymki do Ojczyzny Ojciec św. ustanowił i konsekrował Światowe Sanktuarium Bożego Miłosierdzia w Krakowie Łagiewnikach.

Przypomnę z niej ostatnie słowa, z przemówienia w Balicach, z dnia 19 sierpnia 2002 r.: Były to ostatnie słowa papieża wypowiedziane na polskiej ziemi, przed jego śmiercią: „Wdzięczny za wszystko, wraz z całą wspólnotą Kościoła w Polsce powtarzam wobec Jezusa miłosiernego: „Jezu, ufam Tobie!”. Niech to szczere wyznanie przynosi ukojenie kolejnym pokoleniom w nowym tysiącleciu. Bóg bogaty w miłosierdzie niech wam wszystkim błogosławi! A na koniec – cóż powiedzieć? Żal odjeżdżać!”.

3. Papież św. Jan Paweł II w naszych oczach

Drodzy bracia i siostry, dzisiaj w setną rocznicę urodzin naszego Papieża, narodzin w sąsiedztwie kościoła parafialnego w Wadowicach, kiedy trwało nabożeństwo majowe, dzisiaj gdy przypomnieliśmy sobie kilka myśli z Jego pielgrzymek do Ojczyzny, czyli do nas, do obecnych i przyszłych pokoleń, nie mówmy, że nastąpiła zapaść, jakieś załamanie się tego świata, który pokazywał Papież. Taki świat trzeba nam budować i wspierać modlitwą tych, którzy taki świat chcą budować. To jest wizja do urzeczywistnienia. Nie dajmy się zwieść pustej propagandzie, różnym ideologiom i utopiom, różnym powtarzanym mitom. Jesteśmy w Bożym świecie. Bóg jest głównym gospodarzem nieba i ziemi. Jest z nami Bóg Wcielony Jezus Chrystus, który ma swój Kościół i go nigdy nie zostawi samemu sobie. On ten Kościół kocha i ciągle napełnia mocą Ducha Świętego. Jest z nami Maryja, nasza Matka, która nas wspomaga i otacza swoją macierzyńską miłością.

Zakończenie

Dziękujmy w tej Eucharystii za dar św. Jana Pawła II, za jego świętość, za jego nauczanie, za jego styl życia. Prośmy Chrystusa, by wyostrzył nam wzrok naszej wiary, byśmy nie zwątpili, nie podcinali sobie korzeni, z których wyrastamy, byśmy ciągle na nowo otwierali Mu drzwi naszych serc i wszystkich sektorów naszego życia osobistego, rodzinnego

i społecznego. Niech wiatr Ducha Świętego rozpędzi ciemne chmury nad światem, nad naszym kontynentem, nad Polską, nad diecezją świdnicką. Niech nam świeci Słońce prawdy, sprawiedliwości, uczciwości, miłości i pokoju. Amen.